

været i et samfund som det danske. Så det er bestemt slet ikke uladssigterligt.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jamen jeg vil da gerne medgive, at jeg er især min mor stor tak skyldig.

Bortset fra det synes jeg ikke, at nutidens familiepolitik skal realiseres ved, at vi bare skuer tilbage, vi skal jo skue frem og sige, hvad fremtidens familiepolitik skal være, og fremtidens familiepolitik må være den, at forældre i højere grad tilskyndes til selv at være sammen med deres børn, når de er helt små. Det kræver en absolut forbedret barselsorlovsordning, at de tilskyndes til at vælge deltidsarbejde, hvilket også efter vores opfattelse kræver lovgivning fra Folketingets side, hvis det skal lykkes.

Derfor vil jeg bare erkende, og fru Pia Kjærsgaard har sådan set også sagt det selv, at når det kommer til stykket, er arbejdsmarkedet vigtigere også for Dansk Folkeparti end familien og familiepolitikken, at vi skal føre politik på de voksnes præmisser i stedet for børnenes præmisser. Det er og bliver konsekvenserne af Dansk Folkepartis politik.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Pia Kjærsgaard. Og derefter går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Arbejdsmarkedet er vigtigt for, at børnefamilierne kan fungere. Det er nu engang sådan, at det er utrolig vigtigt, at vi har et stærkt erhvervsliv og et godt arbejdsmarked. Sådan er det, og det synes jeg ikke at hr. Jann Sjursen skal negligere. Vi får ikke nogen gode børnefamilier med tid, overskud og lidt penge til at kunne gå hjemme og passe deres egne børn, medmindre vi har et godt arbejdsmarked.

Men jeg kan jo bedst lide, at man bliver enig om det, man kan blive enig om, og kan vi ikke i første omgang blive enige om, at det princip med, at pengene følger barnet, er et godt princip.

Lad os snakke om de ting, vi er enige om, og så kan vi altid hen ad vejen se, om den ene eller den anden part kan få ret i nogle af de ting, der bliver fremført.

Jeg synes, at et skridt på vejen vel må være det, vi kan gå, og der synes jeg, det ville være sund fornuft, hvis pengene kan følge barnet.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg må jo endnu en gang konstatere, at på det her tidspunkt af debatten er alle emnerne stort set gået. Skatterne har fået, hvad de kan trække, finansloven ligeså, om det så er Arbejdernes Ligkestemagasin, har vi fået det dybt behandlet, Melodi Grand Prix'et er røget, Amanda og Europa i flere rum, Østrig er gået, selv Bob Dylan tog statsministeren sig af, og de meget mindre vismænd er der blevet talt rigeligt om, hjemløse, termostatstyring af økonomien og en foreløbig kulmination i dag med en meget stor gennemgang af Dansk Folkepartis partiprogram. Den er ikke nem.

Lad mig derfor starte et helt andet sted og prøve at tage fat på noget helt syttende, som jeg så i øvrigt måske nok er overbevist om måske netop denne sommer, hvor vi står foran endnu en folkeafstemning om EU, burde have en hel del interesse, nemlig spørgsmålet om, hvad det er, der er ved at ske med danskerne. Hvad er det, der er ved at ske med denne folkekarakter? Hvad er det for nogle holdninger, der gør, at vi hører, hvad vi hører?

Der var en arabisk kvinde, der i tv blev interviewet om, hvad hun egentlig vidste om vores kultur, og hun sagde: Jeg ved, I er meget flittige, men at tiden betyder utrolig meget i jeres kultur.

Den manglende tid er et tema, som jeg vil lægge op som et af problemerne.

Jeg tror, vi alle sammen kender den lidt halvgamle, sure charterturist, der simpelt hen tager til udlandet for at brokke sig fra morgen til aften. Hotelværelset er ikke godt nok, maden er noget underligt noget, personalet på hotellet kan ikke dansk, og det er i hvert fald deres problem osv., osv. Man rakker alt fremmed ned, fordi man er nødt til at fremhæve, at det er meget, meget bedre hjemme i Danmark.

Hvorfor er det nødvendigt at fremhæve det? Sandsynligvis, fordi ens manglende selvværd gør, at hvis man først begynder at give los og indrømme, at noget, andre har, er bedre, så krakelerer ens identitet. Det manglende selvværd er altså et andet problem.

Da CD startede folketingsåret, lancerede vi noget, der dengang var en arbejdstitel, fordi vi ikke kunne finde på noget bedre, og det har vi stadig væk ikke fundet på, så vi beskæftiger os stadig væk med det tema, der hedder »Det rare samfund«. Hvad er det for et samfund? Det har vi faktisk prøvet at arbejde en del med både konkret og lidt mere lommefilosofisk.